

Roadtrip door veelzijdig ALBANIE

Bijzonder dat een klein land als Albanië – slechts twee derde van het oppervlak van Nederland – zoveel afwisseling kent. Van ruige bergen en heldere meren tot historische stadjes en een uitnodigende kust. En wat te denken van die laatste wilde rivier van Europa? De relatief korte afstanden maken een roadtrip bij uitstek dé manier om op avontuur te gaan. *Tekst en beeld MONIQUE VAN GAAL*

STAD VAN DUIZEND RAMEN Mijn eerste stop is Berat, de 'stad van duizend ramen'. Witte Ottomaanse huizen kleven hier tegen de hellingen en kijken uit over de Osum-rivier. Ik dwaal door de smalle straatjes van het oude centrum, dat op de UNESCO-werelderfgoedlijst staat, en klim naar het 13e eeuwse kasteel met zijn Byzantijnse kerk en de restanten van de rode moskee. Diep beneden mij slingert de rivier zich een weg door het landschap. 's Avonds baden de zeven bogen van de Gorica-brug in het warme licht van de ondergaande zon. De volgende dag rij ik in anderhalf uur naar de Osumi-kloof. Onderweg zijn er volop fotogenieke uitzichtpunten. Bij de Summer Bar is de kloof op zijn smalst; de perfecte plek om het verfrissende rivierwater in te duiken. Ik zwam een eindje tegen de stroom in en laat me dan langzaam terugvoeren, terwijl de steile rotswanden hoog boven me uittorenen.

DE ALBANESE RIVIÈRA De kronkelende kustweg SH8 mag je gerust een eersteklas panoramaroute noemen. Hij baant zich een weg door de bergen en langs adembenemende uitzichten, helemaal tot aan de zuidgrens met Griekenland. Ik bezoek het oude klooster van Zvërnec, dat op een klein eilandje ligt en via een houten loopbrug te bereiken is. Na een nacht in het badplaatsje Oriskum steek ik de Llogara-pas (1027 meter) over. Deze kust ontwikkelt zich in rap tempo tot toeristische hotspot. Antieke bergdorpjes als Dhermi trekken veel bekijks, terwijl Gjipe beach al door feestgangers is ontdekt. Ik hervind mijn rust in een knus hotelletje op een heuvel, met fantastisch uitzicht op de stranden van Himarë. Voordat ik de volgende dag het binnenland intrek, bewonder ik het uitgestrekte Butrint Nationaal Park met schitterende monumenten uit de Griekse, Romeinse, Byzantijnse en Venetiaanse tijden.

LAATSTE VRIJ STROMENDE RIVIER Op weg naar Gjirokastër stop ik bij Syri i Kaltër, ofwel 'het blauwe oog', een diepe bron waar mineraalwater onder hoge druk omhoog borrelt. De rit naar het groene stadje Përmet is adembenemend; de kronkelende weg volgt de Vjosa, de laatste vrij stromende rivier van Europa. Overnachten doe ik in de levendige studentenstad Korçë, om de volgende dag door te rijden naar Lin aan het Meer van Ochrid. En ik voel het meteen: dit ieniemienie dorpje op een schiereilandje is met stip mijn favoriete plek in Albanië. Zwemmen in het glasheldere water en wandelen naar de oude bunker, zo vul ik hier mijn dagen. Ik maak mij op voor de urenlange rit noordwaarts, die ik onderbreek met een heerlijke ferrytocht op het Koman-stuwmeer.

DE VERVLOEKTE BERGEN De ooit geïsoleerde, ruige Albanese Alpen worden ook wel de 'vervloekte bergen' genoemd. Nu, in juni, is er overigens niets vervloekts aan. De weg naar Theth ligt er prima bij, het zonnetje schijnt en de grillig gevormde bergen worden almaar hoger en indrukwekkender. Het is werkelijk een prachtige rit. Theth, het kleine dorp met het markante, veel gefotografeerde kerkje, blijkt de ideale uitvalsbasis voor het maken van allerlei bergwandelingen. Ik heb twee dagen en begin met een wandeling naar de Grunas-waterval. Een onderdompeling in het ijskoude water laat ik wijselijk aan me voorbij gaan. De volgende dag staat de inspannende klim naar de Valbona-pas (1795 meter) op het programma. De spectaculaire twaalfhonderd meter steil omhoog over veelal losliggend gesteente en gruis, wordt gevolgd door een pittige afdaling vol glijpartijen.

OASE VAN RUST Het drukke verkeer van hoofdstad Tirana trotseren is best een dingetje. Om de stad in te komen sta ik menig keer stil in een zee van ongeduldig toeterende auto's. Maar dan het centrum: een compacte oase van rust, waarin vrijwel alle bezienswaardigheden zich op loopafstand van elkaar bevinden. Na een drankje op een terras aan het enorme Skanderbegplein ga ik op pad. Rond dit lege plein komen oud en nieuw samen: naast Ottomaanse en communistische bouwwerken wordt er een flink aantal moderne torens bijgebouwd. Ik bezoek Bunk'Art 2, een van de duizenden bunkers uit de tijd van het communistische regime van Enver Hoxha. Hier huiver ik van wat spionage- en controlepraktijken doen met een van de rest van de wereld afgesloten samenleving. Na een wandeling in het uitgestrekte Tirana Park, keer ik in de avond terug naar een centrum vol gezelligheid: voor de locals hét moment van de dag om samen te komen. ➕

